

Arrest

nr. 320 670 van 24 januari 2025
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 februari 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 januari 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 november 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 december 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DARESHOERI *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en België te zijn binnengekomen op 26 juni 2021, dient op 28 juni 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 7 juli 2021 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 14 oktober 2022.

1.3. Op 19 januari 2023 neemt de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, F.W.B. (...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en 23 jaar oud te zijn. U bent Pashtoun van origine en soennitisch moslim. U bent afkomstig van het dorp Nawabad nabij de stad Kunar van de

gelijknamige provincie. U bent tot de derde graad naar school gegaan en bent tijdens uw kindertijd beginnen werken in het steenverwerkingsbedrijf (crush plant) van M.R.H. (...). Dit bedrijf kreeg contracten van het nationale leger om wegen te bouwen naar verschillende controleposten in Afghanistan. Eerst werd u in dienst genomen als loopjongen/leerling, maar sinds 2018 was u chauffeur van een graafmachine.

De moellah van uw dorp werd vaak benaderd door de taliban waarbij gezegd werd dat u moest stoppen met werken. De moellah gaf deze boodschap dan door aan uw vader, maar u luisterde hier niet naar en bleef doorwerken. De laatste twee jaar dat u voor het bedrijf werkte, moest u voor uw werk in de noordelijke provincies zijn (i.e., Badakhshan en Baghlan). Toen u van Baghlan terugkwam, werd er een brief achtergelaten in de fabriek in Kunar, waarin ze u vroegen om te stoppen met uw werk. Uw baas, M.R. (...), kreeg ook een dreigbrief. Daarna plaatsten de taliban ook een bom in de fabriek waar u aan het werk was waardoor u gewond geraakte aan uw hand, lies, rug en been. U bent daardoor twee maanden opgenomen geweest in het ziekenhuis en uw vader ontving in die periode ook dreig telefoons van de taliban over het feit dat de taliban u wilden doden. Uw vader dacht dat het beter zou zijn als u zou verdwijnen, dus nadat u het ziekenhuis verliet, heeft u Afghanistan verlaten.

U verliet Afghanistan in de lente van 2020 en was een jaar onderweg. U reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Bosnië-Herzegovina, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk naar België waar u op 26/06/2021 aankwam. Op 28/06/2021 diende u hier ook een verzoek om internationale bescherming in. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gefolterd of gedood te worden door de taliban.

Ter ondersteuning van uw verzoek legt u 6 originele foto's neer van uzelf (4), de graafmachine (1) en uw verwondingen (1) en de omslag waarin de foto's zaten. U legt ook kopieën van volgende documenten neer: uw taskara, de taskara's van uw broers en uw vader, uw werkcontracten (3), uw business license, uw rijbewijs, uw badge, een dreigbrief, een foto van uw gewonde arm, foto's van een onbekende persoon (2) en foto's van u en/ of een graafmachine (10). U dient ook twee video's in waarop u een graafmachine bestuurt en een filmpje van een graafmachine die aan het werk is.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gefolterd of gedood te worden door de taliban. U bent er evenwel niet in geslaagd dit aannemelijk te maken, om onderstaande redenen.

Ten eerste slaagt u er niet in aannemelijk te maken waarom u, door uw job als chauffeur van graafmachines, problemen zou krijgen met de taliban. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u volgens uw verklaringen nooit officieel voor de overheid heeft gewerkt. U heeft enkel als chauffeur van graafmachines voor een bedrijf gewerkt dat regelmatig contracten had bij het nationale leger om wegen te bouwen naar controleposten in Afghanistan (CGVS, p. 8, 14). U heeft dus, ondanks uw beweerde connectie met de voormalige Afgaanse overheid, geen concreet militair of politieel profiel. U was geen soldaat of politieagent in Afghanistan. U heeft nooit de wapens opgenomen en actief de taliban bestreden, maar bestuurde slechts een graafmachine. Het besturen van een graafmachine en het construeren van wegen naar controleposten is niet van dezelfde aard als bijvoorbeeld het leveren van wapens of deelnemen aan gevechten tegen de taliban. Er kan dan ook niet, louter op basis van de door u voorgehouden tewerkstelling in Afghanistan, vermoed worden dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging zou moeten koesteren.

Ook dient opgemerkt te worden dat er volgens uw verklaringen meer dan 50 werknemers in het bedrijf van M.R.H. (...) werkten (CGVS, p. 15). U bekleedde hier slechts een lage functie als chauffeur van graafmachines. De logischere doelwitten zouden hier dan ook eerder kaderleden of directeurs zijn. U slaagt er niet in te verklaren waarom de taliban u specifiek zou bedreigen. Als u deze vraag gesteld wordt, antwoordt u namelijk naast de kwestie en geeft u enkel aan dat de taliban wist dat u voor dit bedrijf werkte en dat ze wilden dat u hiermee zou stoppen (CGVS, p. 18). Op de expliciete vraag waarom u bedreigd werd als u slechts een lage functie had, antwoordt u dan dat u het ook niet weet en dat ze misschien een wrok hadden tegen u. U concretiseert evenwel niet waarom de taliban een wrok tegen u persoonlijk zouden moeten koesteren (CGVS, p. 18).

Ten slotte dient opgemerkt te worden dat u enkel kopieën van documenten indient ter ondersteuning van uw tewerkstelling. Hierbij wenst het CGVS te wijzen op toegevoegde informatie waaruit blijkt dat allerhande documenten wegens de hoge corruptiegraad in Afghanistan eenvoudig kunnen worden verkregen of worden

nagemaakt (zie map 'Landeninformatie'). Aangezien het hier slechts over kopieën gaat, die makkelijk bewerkt kan worden door middel van knip-en plakwerk, kan geconcludeerd worden dat deze documenten een lage bewijskracht hebben. U dient wel een aantal video's en foto's in waarop u te zien bent tijdens het besturen van een graafmachine. Deze filmpjes – en foto's – tonen echter enkel aan dat u in staat bent om een graafmachine te besturen, maar leveren geen ondersteuning voor uw tewerkstelling bij het bedrijf van M.R.H. (...), of bij gelijk welk bedrijf dat diensten geleverd zou hebben specifiek voor de Afghaanse overheid. U gaf tijdens uw interview bovendien zelf aan dat u ook graafmachines in Bosnië-Herzegovina heeft bestuurd, dus de filmpjes zouden ook van die periode kunnen zijn (CGVS, p. 13).

Ten tweede worden uw verklaringen omtrent uw persoonlijke vervolging door de taliban onaannemelijk bevonden omwille van onderstaande redenen. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u volgens uw verklaringen al zeer lang bedreigingen kreeg van de taliban. U geeft namelijk aan dat het 'een heel lange tijd' was dat de moellah met uw vader praatte omtrent de bedreigingen van de taliban en dat er 'veel tijd was' tussen deze boodschappen van de moellah en de bomaanslag die u verwondde (CGVS, p. 11-12). U geeft ook aan dat de problemen met de taliban startten toen u begon te werken als chauffeur, hetgeen volgens uw verklaringen in 2018 was (CGVS, p. 8, 10). Aangezien u pas in de lente van 2020 Afghanistan verliet, betekent dit dus dat de problemen met de taliban toen al ongeveer twee jaar aan de gang waren. Het valt, zeker gezien het weinig opmerkelijke profiel van uw job, te betwijfelen dat de taliban zodanig interesse in u zouden tonen dat ze u twee jaar lang zouden bedreigen.

Hiermee samenhangend geeft u ook aan dat uw vader veel excuses en valse beloftes maakte om de taliban af te leiden. Hij zou bijvoorbeeld zeggen dat u nog een week of een maand zou verder werken en dan zou stoppen, maar in werkelijkheid bleef u gewoon doorwerken (CGVS, p. 10, 12). Het is moeilijk te geloven dat uw vader hier zomaar mee wegkwam en dat hij nooit negatieve implicaties heeft gekend omwille van de uitvluchten die hij voor u verzoon. Indien het voor de taliban zo belangrijk was dat u met deze job zou stoppen - hetgeen afgeleid kan worden uit uw verklaringen omtrent de frequentie en duur van deze aanmaningen – is het moeilijk te begrijpen dat ze u dan niet zouden proberen bereiken via uw vader. U geeft bovendien ook expliciet aan dat de taliban via de moellah boodschappen zou doorgeven aan families en dat je niet gespaard zou worden als je deze boodschappen niet zou opvolgen (CGVS, p. 9). U geeft echter aan dat u de boodschappen van de taliban twee jaar lang gewoon heeft kunnen negeren en dat er pas na twee jaar een incident was.

Ook legt u ook omtrent de bomaanslag die dan later volgde, vreemde verklaringen af. Vooreerst dient hier opgemerkt te worden dat het vreemd is dat u individueel geviseerd werd met een bom, terwijl er in het bedrijf ook wel belangrijkere personen rondliepen (CGVS, p. 18). U geeft ook aan dat het niet zo gemakkelijk is om in de fabriek binnen te wandelen, dus er zou verwacht kunnen worden dat ze de bom op een iets strategischere plaats zouden leggen, in plaats van gewoon in uw graafmachine (ook: crush machine; CGVS, p. 18). Daarnaast geeft u aan dat deze bom in een graafmachine zat en dat deze ontplofte toen u de emmer in de gravel stopte. U geeft aan dat u bewusteloos geraakte en problemen had met uw hand, lies, rug, borst en been (CGVS, p. 11, 18). Hierbij dient opgemerkt te worden dat u omtrent deze verwondingen slechts twee foto's indient, waarop u telkens niet te identificeren bent (zie map 'Documenten'). Op de ene foto is namelijk enkel een gewonde – en gespalkte – arm te zien en op de andere foto is iemand te zien met zijn hand in een verband, maar aangezien deze persoon een mondmasker op heeft, bent u hierop niet te herkennen. Het valt te verwachten dat als u het doelwit was van een aanslag op uw werkplaats, in aanwezigheid van vele collega's en waarbij ook het materiaal van het bedrijf beschadigd werd, dit goed gedocumenteerd zou zijn. Dat u geen enkel fotografisch bewijs van de nasleep van de aanslag zelf zou bekomen, of bijvoorbeeld documenten omtrent een aangifte of onderzoek van het incident gedaan door uw werkgever, is maar moeilijk te geloven.

Daarnaast legt u ook over de dreigbrief vreemde verklaringen af. Op de vraag om te vertellen wat er in de dreigbrief staat, geeft u aan dat u niet weet wat er in staat omdat u niet kan lezen (CGVS, p. 18), hoewel u eerder wel aangaf dat hier instond dat u moest stoppen met uw werk (CGVS, p. 8). Op de vraag of u aan niemand gevraagd heeft om dit voor u te lezen, geeft u aan dat uw vader het u niet wou zeggen omdat hij niet wou dat u bezorgd was (CGVS, p. 18-19) – een vreemde bewering; als hij werkelijk bezorgd om u was zou hij u toch op de hoogte willen houden over dreigingen tegen u. Later geeft u aan dat u ook niemand in België heeft aangesproken hierover omdat u dacht dat het 'wel of niet heel belangrijk kon zijn', hetgeen een vreemde verklaring is (CGVS, p. 18-19). Het is enerzijds vreemd dat u dit niet zou navragen aan uw vader in Afghanistan, gezien het feit dat dit een persoonlijke bedreiging was aan uw adres en u door de taliban ook in het ziekenhuis beland was. Anderzijds is het evenzeer vreemd dat u ook in België aan niemand zou vragen om dit voor u te lezen, gezien u dit document wel indient in het kader van uw asielprocedure. Het feit dat u zich hier niet naar geïnformeerd heeft, getuigt van een desinteresse in uw asielaansluiting en doet vragen rijzen omtrent de geloofwaardigheid van uw verklaringen. U geeft hier trouwens ook aan dat de originele dreigbrief nog bij M.R.H. (...) is en u legt slechts een kopie neer hiervan (CGVS, p. 19). Opnieuw wenst het CGVS hier te wijzen op toegevoegde informatie waaruit blijkt dat allerhande documenten wegens de hoge corruptiegraad in Afghanistan eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt (zie map 'Landeninformatie'). Aangezien het hier slechts over een kopie gaat, die makkelijk bewerkt kan worden door middel van knip-en plakwerk, kan geconcludeerd worden dat dit document een lage bewijskracht heeft.

Ook legt u omtrent de timing van de dreigbrief en de bomaanslag ook tegenstrijdige verklaringen af. Zo gaf u tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS initieel aan dat de dreigbrief eerst verstuurd werd en dat de bomaanslag pas gebeurde nadat u de boodschap in deze brief negeerde (CGVS, p. 8). Later geeft u dan echter aan dat de bom afging en dat de brief achteraf gevonden werd in de fabriek (CGVS, p. 11). Het is vreemd dat u verschillende verklaringen aflegt omtrent een dermate belangrijk element in uw relaas, hetgeen de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder doet afbrokkelen.

Ten slotte dient hier ook opgemerkt te worden dat u geen elementen aanhaalt die erop wijzen dat de taliban nog steeds naar u op zoek zouden zijn. Volgens uw verklaringen zijn er sinds u het land verliet namelijk geen problemen meer geweest met de taliban en u verklaart dit door aan te geven dat de taliban enkel u wilt hebben (CGVS, p. 19). Nochtans kan verwacht worden dat als ze u echt zoeken – ze waren er blijkbaar zo op gebrand u te treffen dat ze een bom in uw graafmachine plaatsten – ze eventueel ook uw familieleden onder druk zouden kunnen zetten en dergelijke meer. U haalt evenwel geen elementen aan die erop wijzen dat de taliban nog naar u op zoek is gegaan in Afghanistan, hetgeen vreemd is aangezien uw verklaringen omtrent de bedreigingen en bomaanslag aantonen dat ze u gedurende twee jaar vrij intensief belaagd hebben (CGVS, p. 19).

Aangezien u uw persoonlijke problemen met de taliban niet aannemelijk weet te maken (cfr. supra), wordt uw vrees voor vervolging door de taliban binnen de actuele situatie van Afghanistan ongegrond geacht.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Uw taskara, de taskara's van uw broers en uw vader vormen hoogstens een begin van bewijs van uw identiteit en familieband, maar kunnen uw asielrelaas niet ondersteunen. Het grootste deel van de documenten en video's die u indiende ter ondersteuning van uw profiel, kwamen eerder in de beslissing al aan bod. De overige documenten (i.e., uw cv en een aantal foto's) die u indient zijn niet gerelateerd aan uw asielrelaas.

Gelet op wat voorafgaat, kan er geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas, zodat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er

voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie

Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst. De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, §28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt

veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzekeerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een 'emergency' of 'catastrophic' situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie)

niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzaaging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op

https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie administratief dossier).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6, §5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Vooreerst tracht verzoeker de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing inzake zijn vluchtrelaas te weerleggen.

Daarnaast betoogt verzoeker dat verweerder geen rekening heeft gehouden met zijn kwetsbaar en specifiek profiel van een verwesterde jonge man in de context van een eventuele terugkeer naar zijn land van herkomst onder het bewind van de taliban. In dit verband betoogt verzoeker dat de nood aan bescherming immers eveneens dient te worden beoordeeld in de context van een terugkeer op heden conform artikel 48/6, §5 van de Vreemdelingenwet, dat de machtsovername in dit opzicht onmiskenbaar een nieuw element vormt en verwijst hij naar arrest nr. 270 813 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 31 maart 2022.

2.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Uit de uiteenzetting van dit middel blijkt dat verzoeker meent dat *in casu* tevens het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht werden geschonden.

Verzoeker meent dat de situatie in Afghanistan drastisch is veranderd. Hij merkt op dat de veiligheids- en mensenrechtensituatie in grote delen van Afghanistan sinds de machtsovername door de taliban grondig is gewijzigd. Verzoeker betoogt dat verschillende geanalyseerde objectieve landenrapporten aangeven dat er een reëel risico bestaat op mensenrechtenschendingen door de taliban tegen onder andere verwesterde Afghanen die reeds een bepaalde tijd in het buitenland hebben gewoond. Verzoeker meent dat er een reëel risico op onmenselijke en vernederende behandelingen bestaat, gelet op het regime van de taliban. Hij betoogt dat hij zich door de verergerde precaire en volatiele veiligheids- en humanitaire situatie in Afghanistan nergens in het land zou kunnen vestigen. Hij betoogt verder dat uit objectieve rapporten blijkt dat de zorgwekkende veiligheidssituatie in Afghanistan alleen maar zal verslechteren onder het bewind van de taliban, ter illustratie waarvan hij citeert uit een toespraak van UNHCHR op de *Special Session of UN Human Rights Council* en een rapport van de Deense immigratiedienst. Verzoeker merkt op dat de situatie in Afghanistan een jaar na de machtsovername door de taliban desastreus is, zoals wordt erkend door verschillende internationale organisaties, waaronder Amnesty International, en dat de FOD Buitenlandse Zaken bevestigt dat de mensenrechten flagrant geschonden worden en een hervatting van de betrekkingen met Afghanistan in de huidige situatie uitgesloten is, ter staving waarvan hij citeert uit het artikel *“Een jaar taliban aan de macht in Afghanistan: ‘Mensenrechten van hele bevolking worden afgenomen’”* van Het Laatste Nieuws van 15 augustus 2022. Het gaat dan ook niet op te stellen dat de situatie in Afghanistan op heden verbeterd zou zijn, dat er geen enkele garantie is op het respecteren van de mensenrechten, zo besluit verzoeker, die meent dat de commissaris-generaal bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan en de desastreuse situatie in Afghanistan ten onrechte tracht te relativiseren. Na te betogen dat verweerder geen enkele rekening heeft gehouden met het profiel van verzoeker die ondertussen bijna twee jaar in België verblijft en volledig verwesterd is en te stellen dat mensen zoals hij die reeds geruime tijd in het buitenland verbleven en de sharia en extremistische denkwijze van de taliban afkeuren, door de taliban als ‘verwesterd’ worden beschouwd, gaat verzoeker in op de situatie van *“personen die als ‘verwesterd beschouwd kunnen worden’ omdat ze al sinds enige tijd in het buitenland verblijven”* en hetgeen UNHCR hierover stelt in zijn *“Position on returns to Afghanistan”* van augustus 2021. Hij verwijst in dit verband andermaal naar het arrest van de Raad met nummer 270 813 van 31 maart 2022 en citeert een persartikel waaruit zou blijken dat de taliban hebben aangekondigd dat afgewezen asielzoekers die vanuit Europa naar Afghanistan worden teruggestuurd *“zouden worden beticht en dat de rechtbank over hun lot zou beslissen”*. Verzoeker verwijst vervolgens, met betrekking tot de problematische situatie van ‘verwesterde’ Afghanen, naar, en citeert uit, de Nansen-nota 3-21 *“Beoordeling van de beschermingsnood van Afgaanse man in het kader van een volgend verzoek”* van oktober 2021, waarvan hij een kopie bij zijn verzoekschrift voegt (stuk 3), waarbij hij ook aangeeft dat Nansen van mening is dat de strikte interpretatie van de sharia onder het talibanbewind een gegronde vrees op vervolging doet ontstaan voor personen die in het buitenland verblijven en worden beschouwd als verwesterd door de taliban en dit in hun hoofde ook een reëel risico op ernstige schade doet ontstaan, dat hoewel de situatie onstabiel is, uit objectieve bronnen voldoende blijkt dat de veiligheids- en humanitaire situatie in Afghanistan erg problematisch is, dat het erg moeilijk is voor Afgaanse onderdanen om een specifieke vervolging te bewijzen, dat het enerzijds een vervolging betreft die vaak niet persoonlijk te staven is, en het anderzijds ook vaak zo is dat het voor Afgaanse onderdanen die zijn teruggekeerd uit het Westen gaat om een toekomstige vermoedelijke vervolging wegens hun gepercipieerde verwestering, dat een vervolging toekomstgericht moet beoordeeld worden en dat de bewijsstandaard die van de redelijke waarschijnlijkheid is. Verzoeker stelt dat Nansen tot de conclusie komt dat personen die gedurende lange tijd in het Westen verbleven hebben een specifiek risico op vervolging lopen omwille van gepercipieerde verwestering, dat de impact van een langdurig verblijf in het buitenland op Afgaanse onderdanen erg groot is, dat zij enerzijds bij terugkeer het risico lopen intern ontheemd te worden en anderzijds een groot risico

lopen omwille van de terugkeer *an sich*. Voorts verwijst verzoeker naar, en citeert hij uit, een niet nader genoemd rapport van Amnesty International, waarvan de bronvermelding ontbreekt, en stelt hij dat de bronnen aantonen dat Afghanen die terugkeren uit het Westen door de taliban worden gezien als ongelovigen of afvalligen, spionnen en verraders, dat er hen dus een gewijzigde politieke overtuiging en houding ten aanzien van religie wordt toegeschreven, wat een gegronde vrees voor vervolging is, waarna hij stelt dat in een 'recente video', waarover werd gerapporteerd door Long War Journal in een artikel van 10 juni 2020, de taliban hun positie tegenover westerse ideologieën bevestigde. Verzoeker verwijst tevens naar, en citeert uit, een arrest van de Raad van 27 november 2020, waarin de Raad volgens hem de vluchtelingenstatus toekeende *“omdat er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat de verzoeker wordt blootgesteld aan vervolging op grond van een toegeschreven politieke overtuiging”* en stelt dat verwestering per definitie een gegeven is dat zich pas afspeelt na het vertrek en er dus nog geen negatieve ervaringen of eerdere vrees kunnen aan gekoppeld worden. Verzoeker betoogt dat hij reeds twee jaar in België verblijft en volledig geïntegreerd is en enkel nog de westerse waarden deelt, dat er geen twijfel kan over bestaan dat hij verwesterd is en er in zijn hoofd een reëel gevaar bestaat voor een onmenselijke en vernederende behandeling in geval van terugkeer naar Afghanistan.

In ondergeschikte orde verzoekt verzoeker om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij werpt op dat, hoewel de taliban vrede en stabiliteit beloven, deze beloften met veel scepsis worden onthaald. Er is immers geen enkele garantie dat de taliban niet zullen terugkeren naar het eerdere schrikbewind, aldus verzoeker, die erop wijst dat de woordvoerder van de taliban op hun eerste persconferentie op 17 augustus 2021 verklaarde dat de taliban geen wraakacties zullen ondernemen. Verzoeker stelt dat dit echter wordt tegengesproken door de landeninformatie, met name voormeld rapport van de Deense immigratiedienst. Verzoeker gaat in op het beoogde rechtstelsel van de taliban, dat gebaseerd is op een strikte interpretatie van de sharia en waarbij er straffen worden gehanteerd die volgens UNAMA wrede, onmenselijk en vernederend zijn en stelt dat reeds enkele dagen na de overname door de taliban er al de eerste bewijzen zijn van grove mensenrechtenschendingen. Hij citeert in dit verband uit voormeld rapport van Nansen. Verzoeker geeft ten slotte aan dat er sinds de machtsovername reeds 400 gewone burgers zijn gedood, maar dat het werkelijke aantal vermoedelijk veel hoger ligt, ter staving waarvan hij verwijst naar het artikel *“Bijna 400 Afghaanse burgers gedood sinds machtsovername taliban”* uit Het Laatste Nieuws van 7 maart 2022 en concludeert dat de situatie een jaar na de machtsovername volledig ontspoord is en dat de mensenrechten systematisch worden geschonden, dat voor mensen die zouden moeten terugkeren, en die zich dus al jaren in het Westen bevinden, de situatie nog meer precair is. Verzoeker vervolgt dat noch enig COI Focus rapport noch de rapporten van EASO over de veiligheidssituatie in Afghanistan bewijzen dat verwesterde Afghanen bij terugkeer naar Afghanistan een menswaardig leven kunnen leiden. Meer nog, deze rapporten geven zelf aan dat in de onderzoeksperiode hier nog geen duidelijke cijfers over gekend waren, aldus verzoeker, die meent dat de commissaris-generaal hem dwingt op goed geluk terug te keren en te hopen dat de taliban hem niet zullen viseren of straffen omwille van zijn vertrek naar het Westen.

2.3. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift de Nansen Nota 3-21 *“Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek”* van oktober 2021 als nieuw stavingstuk (stuk 3).

3. Nieuwe elementen

3.1. Verweerder legt op 3 december 2024 een aanvullende nota van 2 december 2024 neer (rechtsplegingsdossier, stuk 8) op grond van artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin gerefereerd wordt aan volgende nieuwe stukken, waarvan de weblink wordt vermeld:

- EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 4 november 2022;
- EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023;
- EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, mei 2024;
- UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023;
- CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023;
- EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024;
- EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024.

Daarnaast verwijst verweerder in zijn aanvullende nota, met vermelding van de weblink, naar volgende stukken waaraan reeds werd gerefereerd in de bestreden beslissing:

- EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022;
- EASO, *Afghanistan Country Focus*, januari 2022;
- EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*, augustus 2022;
- EASO, *Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*, augustus 2020;
- EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022.

In het rapport van CEDOCA van 14 december 2023 wordt uitgebreid geciteerd uit en gebruik gemaakt van informatie afkomstig uit het *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan* van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, gepubliceerd in maart 2022 en in juni 2023, telkens met url-verwijzing in voetnoot.

3.2. Verzoeker brengt door middel van een aanvullende nota van 5 december 2024 (rechtsplegingsdossier, stuk 10) nieuwe elementen ter kennis van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Het betreft:

- “1. Foto’s verzoekende partij met verwonde arm;
- 2. Foto’s verzoekende partij met vrienden en op werk;
- 3. Arbeidscontract.”

Hieromtrent stelt verzoeker in voormelde aanvullende nota:

“1. Foto’s van arm in plastic

Verzoekende partij legt enkele foto’s voor waarop zij te zien is met haar verwonde arm, veroorzaakt door de explosie tijdens haar werk met de graafmachine. Deze beelden dienen ter ondersteuning van haar verklaring dat zij eveneens een doelwit was van de explosie, uitgevoerd door de Taliban en dat de reeds neergelegde foto’s weldegelijk van haar zijn. (stuk 1)

2. Foto’s sociaal leven

Daarnaast legt verzoekende partij verschillende foto’s neer in kader van zijn sociaal- en privéleven in België. (stuk 2) Zij verblijft ondertussen 3,5 jaar in België en heeft zich niet enkel de Belgische waarden en normen eigen gemaakt, maar heeft hier een brede kring opgebouwd. Voorts komt verzoekende partij in aanraking met alcohol en zij werkt in een nachtwinkel waar sterke drank wordt verkocht. (stuk 3) Dit zijn allemaal zaken die ten strengste verboden zijn door de Taliban en die worden aanzien als zaken voor ongelovigen. Meer nog, deze foto’s werden gedeeld op sociale media en zijn opgemerkt door de Taliban. Vervolgens hebbe zij de vader van verzoekende partij hierover ondervraagd en hem zelfs twee dagen vastgehouden. Tijdens deze detentie hebben zij de vader uitgescholden en beschuldigd dat zijn zoon een ongelovige is geworden. Al deze elementen ondersteunen de verregaande verwestering van verzoekende partij en verhogen het risico op vervolging bij een terugkeer naar haar thuisland.

Mag ik U met eerbied verzoeken deze stukken mee in rekening te nemen bij de beoordeling van haar asielaanvraag.”

3.3. De advocaat van verzoeker wijst er ter terechtzitting bijkomend op dat verzoeker voor zijn ouders zorgt in Afghanistan en dat hij de enige persoon is die een inkomen verwerft, dat dit ook al zo was in Afghanistan, doch dat nu dient gewezen te worden op de socio-economische situatie in Afghanistan.

Verzoeker zelf toont ter terechtzitting het litteken op zijn arm en verklaart dat dit door de ontploffing komt. Hij herhaalt bepaalde punten die zijn advocaat had aangehaald en zoals naar voren gebracht in de aanvullende nota van 5 december 2024 en meldt dat op sociale media te zien is dat hij alcohol verkoopt, dat hij ook alcohol gebruikt.

4. Beoordeling van de zaak

4.1. Procedurele noden

Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht gesteld wordt *“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.”*

4.2. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet

noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op grond van artikel 39/2, §1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, §3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.3. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. Verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

Overeenkomstig artikel 48/6, §5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de

verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.4. Landeninformatie

De Raad wijst er vooreerst op dat het CGVS bij aanvullende nota van 2 december 2024 de beschikbare objectieve landeninformatie geactualiseerd heeft en heeft aangevuld.

Voorts betwist de Raad niet dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Zo blijkt er dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in het land voorhanden is. Ook de rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat ze sinds de machtsovername door de taliban met verschillende uitdagingen worden geconfronteerd in het verzamelen en controleren van informatie over Afghanistan. Doch blijkt duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven zowel gebruik gemaakt van informatie afkomstig van gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

Het betoog van verzoeker in zijn verzoekschrift van 23 februari 2023 dat *“(g)een enkel COI focus rapport, noch de EASO Afghanistan security Situation rapporten”* bewijzen dat verwesterde Afghanen die terugkeren naar Afghanistan er een menswaardig leven kunnen leiden doch zelf aangeven dat in de periode van het onderzoek hier ‘nog geen duidelijke cijfers over gekend waren’, doet hierover niet anders denken, gelet op de recentere landeninformatie die door verweerder middels een aanvullende nota op 2 december 2024 werd bijgebracht.

Bovendien houdt de Raad in zijn beoordeling rekening met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, zoals hierna zal blijken. Het volstaat echter niet dat verzoeker deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie niet zou toelaten om over te gaan tot de beoordeling van beschermingsverzoeken van Afghaanse onderdanen.

De Raad zal zich bij de actuele beoordeling van de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming laten leiden door de meest recente landeninformatie, *in casu* bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en die hem door verweerder wordt aangereikt. Het verzoek van verzoeker wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst, alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door verzoeker zelf. Bovendien betreft het de beoordeling van de situatie in het land van herkomst van verzoeker zoals deze bestaat op het ogenblik van het vellen van het onderhavige arrest. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt namelijk in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. *In casu* dient te worden vastgesteld dat verweerder een veelheid aan

recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten en informatie aanlevert die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen. De Raad oordeelt dat er te dezen en op heden actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in het land en regio van herkomst van verzoeker en om tot een oordeel te komen omtrent de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.5. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

4.6. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.6.1. Betreffende de vluchtmotieven

4.6.1.1. Verzoeker vreest bij zijn terugkeer problemen met de taliban omwille van zijn tewerkstelling bij een bedrijf dat contracten kreeg van het nationale leger om wegen te bouwen naar controleposten in Afghanistan en waarbij hij, nadat de taliban meermaals via derden hadden meegedeeld dat verzoeker moest stoppen met werken, geraakt werd door een bom die door de taliban in de fabriek geplaatst werd waar hij werkte, waarna hij in het ziekenhuis belandde en zijn vader dreigtelefoons van de taliban bleef ontvangen waarin deze stelden dat ze verzoeker wilden doden.

4.6.1.2. De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zo wordt er in de bestreden beslissing op goede gronden geoordeeld dat:

“Er dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gefolterd of gedood te worden door de taliban. U bent er evenwel niet in geslaagd dit aannemelijk te maken, om onderstaande redenen.

Ten eerste slaagt u er niet in aannemelijk te maken waarom u, door uw job als chauffeur van graafmachines, problemen zou krijgen met de taliban. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u volgens uw verklaringen nooit officieel voor de overheid heeft gewerkt. U heeft enkel als chauffeur van graafmachines voor een bedrijf gewerkt dat regelmatig contracten had bij het nationale leger om wegen te bouwen naar controleposten in Afghanistan (CGVS, p. 8, 14). U heeft dus, ondanks uw beweerde connectie met de voormalige Afghaanse overheid, geen concreet militair of politieel profiel. U was geen soldaat of politieagent in Afghanistan. U heeft nooit de wapens opgenomen en actief de taliban bestreden, maar bestuurd slechts een graafmachine. Het besturen van een graafmachine en het construeren van wegen naar controleposten is niet van dezelfde aard als bijvoorbeeld het leveren van wapens of deelnemen aan gevechten tegen de taliban. Er kan dan ook niet, louter op basis van de door u voorgehouden tewerkstelling in Afghanistan, vermoed worden dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging zou moeten koesteren.

Ook dient opgemerkt te worden dat er volgens uw verklaringen meer dan 50 werknemers in het bedrijf van M.R.H. (...) werkten (CGVS, p. 15). U bekleedde hier slechts een lage functie als chauffeur van graafmachines. De logischere doelwitten zouden hier dan ook eerder kaderleden of directeurs zijn. U slaagt er niet in te verklaren waarom de taliban u specifiek zou bedreigen. Als u deze vraag gesteld wordt, antwoordt u namelijk naast de kwestie en geeft u enkel aan dat de taliban wist dat u voor dit bedrijf werkte en dat ze wilden dat u hiermee zou stoppen (CGVS, p. 18). Op de expliciete vraag waarom u bedreigd werd als u slechts een lage functie had, antwoordt u dan dat u het ook niet weet en dat ze misschien een wrok hadden tegen u. U concretiseert evenwel niet waarom de taliban een wrok tegen u persoonlijk zouden moeten koesteren (CGVS, p. 18). (...)

Ten slotte dient opgemerkt te worden dat u enkel kopieën van documenten indient ter ondersteuning van uw tewerkstelling. (...) Aangezien het hier slechts over kopieën gaat, die makkelijk bewerkt kan worden door middel van knip-en plakwerk, kan geconcludeerd worden dat deze documenten een lage bewijskracht hebben. U dient wel een aantal video's en foto's in waarop u te zien bent tijdens het besturen van een graafmachine. Deze filmpjes – en foto's – tonen echter enkel aan dat u in staat bent om een graafmachine te besturen, maar leveren geen ondersteuning voor uw tewerkstelling bij het bedrijf van M.R.H. (...), of bij gelijk welk bedrijf dat diensten geleverd zou hebben specifiek voor de Afghaanse overheid. U gaf tijdens uw interview bovendien zelf aan dat u ook graafmachines in Bosnië-Herzegovina heeft bestuurd, dus de filmpjes zouden ook van die periode kunnen zijn (CGVS, p. 13).

Ten tweede worden uw verklaringen omtrent uw persoonlijke vervolging door de taliban onaannemelijk bevonden omwille van onderstaande redenen. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u volgens uw verklaringen al zeer lang bedreigingen kreeg van de taliban. U geeft namelijk aan dat het 'een heel lange tijd' was dat de moellah met uw vader praatte omtrent de bedreigingen van de taliban en dat er 'veel tijd was' tussen deze boodschappen van de moellah en de bomaanslag die u verwondde (CGVS, p. 11-12). U geeft ook aan dat de problemen met de taliban startten toen u begon te werken als chauffeur, hetgeen volgens uw verklaringen in 2018 was (CGVS, p. 8, 10). Aangezien u pas in de lente van 2020 Afghanistan verliet, betekent dit dus dat de problemen met de taliban toen al ongeveer twee jaar aan de gang waren. Het valt, zeker gezien het weinig opmerkelijke profiel van uw job, te betwijfelen dat de taliban zodanig interesse in u zouden tonen dat ze u twee jaar lang zouden bedreigen.

Hiermee samenhangend geeft u ook aan dat uw vader veel excuses en valse beloftes maakte om de taliban af te leiden. Hij zou bijvoorbeeld zeggen dat u nog een week of een maand zou verder werken en dan zou stoppen, maar in werkelijkheid bleef u gewoon doorwerken (CGVS, p. 10, 12). Het is moeilijk te geloven dat uw vader hier zomaar mee wegwam en dat hij nooit negatieve implicaties heeft gekend omwille van de uitvluchten die hij voor u verzoon. Indien het voor de taliban zo belangrijk was dat u met deze job zou stoppen - hetgeen afgeleid kan worden uit uw verklaringen omtrent de frequentie en duur van deze aanmaningen - is het moeilijk te begrijpen dat ze u dan niet zouden proberen bereiken via uw vader. U geeft bovendien ook expliciet aan dat de taliban via de moellah boodschappen zou doorgeven aan families en dat je niet gespaard zou worden als je deze boodschappen niet zou opvolgen (CGVS, p. 9). U geeft echter aan dat u de boodschappen van de taliban twee jaar lang gewoon heeft kunnen negeren en dat er pas na twee jaar een incident was.

Ook legt u ook omtrent de bomaanslag die dan later volgde, vreemde verklaringen af. Vooreerst dient hier opgemerkt te worden dat het vreemd is dat u individueel gevisieerd werd met een bom, terwijl er in het bedrijf ook wel belangrijkere personen rondliepen (CGVS, p. 18). U geeft ook aan dat het niet zo gemakkelijk is om in de fabriek binnen te wandelen, dus er zou verwacht kunnen worden dat ze de bom op een iets strategischere plaats zouden leggen, in plaats van gewoon in uw graafmachine (ook: crush machine; CGVS, p. 18). Daarnaast geeft u aan dat deze bom in een graafmachine zat en dat deze ontplofte toen u de emmer in de gravel stopte. U geeft aan dat u bewusteloos geraakte en problemen had met uw hand, lies, rug, borst en been (CGVS, p. 11, 18). Hierbij dient opgemerkt te worden dat u omtrent deze verwondingen slechts twee foto's indient, waarop u telkens niet te identificeren bent (zie map 'Documenten'). Op de ene foto is namelijk enkel een gewonde - en gespalkte - arm te zien en op de andere foto is iemand te zien met zijn hand in een verband, maar aangezien deze persoon een mondkapje op heeft, bent u hierop niet te herkennen. Het valt te verwachten dat als u het doelwit was van een aanslag op uw werkplaats, in aanwezigheid van vele collega's en waarbij ook het materiaal van het bedrijf beschadigd werd, dit goed gedocumenteerd zou zijn. Dat u geen enkel fotografisch bewijs van de nasleep van de aanslag zelf zou bekomen, of bijvoorbeeld documenten omtrent een aangifte of onderzoek van het incident gedaan door uw werkgever, is maar moeilijk te geloven.

Daarnaast legt u ook over de dreigbrief vreemde verklaringen af. Op de vraag om te vertellen wat er in de dreigbrief staat, geeft u aan dat u niet weet wat er in staat omdat u niet kan lezen (CGVS, p. 18), hoewel u eerder wel aangaf dat hier instond dat u moest stoppen met uw werk (CGVS, p. 8). Op de vraag of u aan niemand gevraagd heeft om dit voor u te lezen, geeft u aan dat uw vader het u niet wou zeggen omdat hij niet wou dat u bezorgd was (CGVS, p. 18-19) - een vreemde bewering; als hij werkelijk bezorgd om u was zou hij u toch op de hoogte willen houden over dreigingen tegen u. Later geeft u aan dat u ook niemand in België heeft aangesproken hierover omdat u dacht dat het 'wel of niet heel belangrijk kon zijn', hetgeen een vreemde verklaring is (CGVS, p. 18-19). Het is enerzijds vreemd dat u dit niet zou navragen aan uw vader in Afghanistan, gezien het feit dat dit een persoonlijke bedreiging was aan uw adres en u door de taliban ook in het ziekenhuis beland was. Anderzijds is het evenzeer vreemd dat u ook in België aan niemand zou vragen om dit voor u te lezen, gezien u dit document wel indient in het kader van uw asielprocedure. Het feit dat u zich hier niet naar geïnformeerd heeft, getuigt van een desinteresse in uw asielrelaas en doet vragen rijzen omtrent de geloofwaardigheid van uw verklaringen. U geeft hier trouwens ook aan dat de originele dreigbrief nog bij M.R.H. (...) is en u legt slechts een kopie neer hiervan (CGVS, p. 19). Opnieuw wenst het CGVS hier te wijzen op toegevoegde informatie waaruit blijkt dat allerhande documenten wegens de hoge corruptiegraad in Afghanistan eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt (zie map 'Landeninformatie'). Aangezien het hier slechts over een kopie gaat, die makkelijk bewerkt kan worden door middel van knip-en plakwerk, kan geconcludeerd worden dat dit document een lage bewijskracht heeft.

(...)

Ten slotte dient hier ook opgemerkt te worden dat u geen elementen aanhaalt die erop wijzen dat de taliban nog steeds naar u op zoek zouden zijn. Volgens uw verklaringen zijn er sinds u het land verliet namelijk geen problemen meer geweest met de taliban en u verklaart dit door aan te geven dat de taliban enkel u wilt hebben (CGVS, p. 19). Nochtans kan verwacht worden dat als ze u echt zoeken - ze waren er blijkbaar zo op gebrand u te treffen dat ze een bom in uw graafmachine plaatsten - ze eventueel ook uw familieleden onder druk zouden kunnen zetten en dergelijke meer. U haalt evenwel geen elementen aan die erop wijzen dat de taliban nog naar u op zoek is gegaan in Afghanistan, hetgeen vreemd is aangezien uw verklaringen omtrent

de bedreigingen en bomaanslag aantonen dat ze u gedurende twee jaar vrij intensief belaagd hebben (CGVS, p. 19).

Aangezien u uw persoonlijke problemen met de taliban niet aannemelijk weet te maken (cfr. supra), wordt uw vrees voor vervolging door de taliban binnen de actuele situatie van Afghanistan ongegrond geacht.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Uw taskara, de taskara's van uw broers en uw vader vormen hoogstens een begin van bewijs van uw identiteit en familieband, maar kunnen uw asielrelaas niet ondersteunen. Het grootste deel van de documenten en video's die u indiende ter ondersteuning van uw profiel, kwamen eerder in de beslissing al aan bod. De overige documenten (i.e., uw cv en een aantal foto's) die u indient zijn niet gerelateerd aan uw asielrelaas.

Gelet op wat voorafgaat, kan er geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas, zodat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend."

Ingevolge deze vaststellingen volgt de Raad verweerder in zijn besluit dat er geen geloof kan gehecht worden aan het voorgehouden vluchtrelaas en dat verzoeker zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Deze worden door de Raad overgenomen.

Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen, zoals ook blijkt uit wat volgt.

4.6.1.3. Vooreerst wijst de Raad erop dat door het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het bevestigen van zijn verklaringen, en het tegenspreken van de appreciatie en de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal verzoeker de hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing niet ontkracht, noch een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk maakt.

4.6.1.4. Betreffende het motief dat hij niet heeft aangetoond dat hij omwille van zijn werkzaamheden problemen zou hebben gekregen met de taliban en dat hij nooit officieel voor de overheid heeft gewerkt, betoogt verzoeker dat het feit dat hij niet rechtstreeks een contract had met de vorige Afghaanse autoriteiten, niet betekent dat hij niet zou kunnen gevisieerd worden door de taliban, dat hij immers werkte bij een bedrijf dat in opdracht van de overheid graafwerken moest uitvoeren om een legerbasis te bouwen, dat het feit dat hij geen militaire functie had en geen wapens opnam tegen de taliban, niet betekent dat hij veilig was en niet in het oog sprong van de taliban, dat immers mede door zijn hulp en werkzaamheden hij de overheid hielp om het leger te versterken, dat alleen al dat voldoende was voor de taliban om hem als verrader te beschouwen en hem als aanhanger van het vorig regime te viseren, dat de redenering van verweerder dan ook geen steek houdt.

Met zijn betoog komt verzoeker niet verder dan het herhalen van zijn verklaringen en het tegenspreken van de appreciatie door de commissaris-generaal, doch weerlegt hij hiermee geenszins de pertinente vaststellingen *"Ten eerste slaagt u er niet in aannemelijk te maken waarom u, door uw job als chauffeur van graafmachines, problemen zou krijgen met de taliban. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u volgens uw verklaringen nooit officieel voor de overheid heeft gewerkt. U heeft enkel als chauffeur van graafmachines voor een bedrijf gewerkt dat regelmatig contracten had bij het nationale leger om wegen te bouwen naar controleposten in Afghanistan (CGVS, p. 8, 14). U heeft dus, ondanks uw beweerde connectie met de voormalige Afghaanse overheid, geen concreet militair of politieel profiel. U was geen soldaat of politieagent in Afghanistan. U heeft nooit de wapens opgenomen en actief de taliban bestreden, maar bestuurd slechts een graafmachine. Het besturen van een graafmachine en het construeren van wegen naar controleposten is niet van dezelfde aard als bijvoorbeeld het leveren van wapens of deelnemen aan gevechten tegen de taliban. Er kan dan ook niet, louter op basis van de door u voorgehouden tewerkstelling in Afghanistan, vermoed worden dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging zou moeten koesteren."* Uit voormelde motieven blijkt duidelijk dat verweerder in rekening heeft genomen dat verzoeker *"als chauffeur van graafmachines voor een bedrijf gewerkt (heeft) dat regelmatig contracten had bij het nationale leger om wegen te bouwen naar controleposten in Afghanistan"* doch geoordeeld dat dit *"niet van dezelfde aard als bijvoorbeeld het leveren van wapens of deelnemen aan gevechten tegen de taliban"* en er louter op basis van zijn tewerkstelling niet vermoed kan worden dat hij een gegronde vrees moet koesteren. Door enkel voor te houden dat een dergelijke tewerkstelling wel voldoende is om gevisieerd te worden door de taliban als verrader en aanhanger van het vorige regime, beperkt hij zich aldus tot het louter tegenspreken van de appreciatie van verweerder.

Bovendien wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen en dat het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven is dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker naar voren geschoven asielmotieven en voorgewende vrees.

4.6.1.5. Verzoeker vervolgt dat het de taliban niet uitmaakte welke functie hij uitoefende in het bedrijf, dat verweerder ten onrechte doet uitschijnen dat dat een beslissende factor zou zijn geweest voor de taliban om iemand te viseren, dat niets minder waar is, dat de minste sympathie en/of link met de overheid voor hen voldoende was om iemand te viseren, dat heel veel van zijn collega's die bij hetzelfde bedrijf werkten gevisieerd werden en het land ontvlucht zijn, dat van hem niet kan verwacht worden dat hij op de hoogte was van hoe zij exact te werk gingen om de andere collega's te bedreigen, dat dit een onderwerp was waarover zij niet durfden te praten.

Waar verzoeker stelt dat het de taliban niet uitmaakte welke functie hij uitoefende in het bedrijf, dat verweerder ten onrechte doet uitschijnen dat dat een beslissende factor zou zijn geweest voor de taliban om iemand te viseren, dat niets minder waar is, dat de minste sympathie en/of link met de overheid voor hen voldoende was om iemand te viseren, gaat hij opnieuw over tot het louter tegenspreken van de appreciatie van verweerder. Het komt de Raad niet onredelijk voor te oordelen dat verzoeker een lage functie als chauffeur bekleedde, wat verzoeker ook niet betwist, en de logischere doelwitten dan ook eerder de kaderleden of directeurs zouden zijn. In zoverre de taliban een dergelijk onlogisch gedrag zouden hebben vertoond, kan redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker hiervoor een afdoende verklaring kan bieden, *quod non*. Zoals verweerder terecht opmerkt in de bestreden beslissing slaagt verzoeker er niet in te verklaren waarom de taliban hem specifiek zouden bedreigen, dat verzoeker stelt het niet te weten en dat ze misschien een wrok tegen hem hadden maar niet concretiseert waarom de taliban een wrok tegen hem persoonlijk zouden hebben.

Waar verzoeker betoogt dat heel veel van zijn collega's die bij hetzelfde bedrijf werkten gevisieerd werden en het land ontvlucht zijn, dat van hem niet kan verwacht worden dat hij op de hoogte was van hoe de taliban exact te werk gingen om de andere collega's te bedreigen, dat dit een onderwerp was waarover zij niet durfden te praten, stelt de Raad vast dat verzoekers betoog gericht is tegen de motieven *“U slaagt er ook niet in om duidelijke verklaringen af te leggen omtrent de situatie van uw collega's in het bedrijf. U verklaart dan wel dat ook uw collega's problemen hadden, maar u verduidelijkt en specificeert niet welke problemen dat dan waren. U zegt enkel ‘iedereen had dezelfde problemen’ (CGVS, p. 15), hetgeen impliceert dat de taliban de meer dan 50 medewerkers van dit bedrijf zou bedreigen. Dit is echter een blote bewering die u geenszins staakt met geloofwaardige verklaringen. Het lijkt bovendien een al te tijdrovende bezigheid voor de taliban om meer dan 50 mensen te bedreigen, die dan nog niet eens officieel tewerkgesteld zijn voor de overheid.”* De Raad acht deze motieven overtuigend. De overige overwegingen in de bestreden beslissing, zoals weergegeven in punt 4.6.1.2., zijn voldoende determinerend om de vaststelling te schragen dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en dat hij zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt. Verzoekers betoog inzake deze overtuigende motieven werpt zodoende geen ander licht op de overige draagkrachtige motieven.

4.6.1.6. Betreffende het voorleggen van kopieën als bewijs van zijn werkzaamheden, stelt verzoeker dat verweerder niet ernstig is in zijn kritiek, dat in het huidige klimaat in Afghanistan het haast onmogelijk is om nog originele documenten te kunnen bekomen of te laten opsturen, dat hij tal van kopieën heeft voorgelegd die zijn werkzaamheden bewijzen, dat er geen enkele indicatie is om aan te nemen dat deze stukken vervalst zouden zijn, dat verweerder zich schuilt achter het feit dat er een hoge graad van corruptie is in Afghanistan, dat dit niet betekent dat zijn documenten *ipso facto* ook als frauduleus kunnen worden beschouwd, dat verweerder geen enkel grondig onderzoek heeft gevoerd naar zijn relaas en de stukken die hij heeft voorgelegd en zich verschuilt achter boutades om niet te moeten voldoen aan de onderzoeksplicht.

De Raad stelt vooreerst vast dat verweerder terecht stelt dat *“het hier slechts over kopieën gaat, die makkelijk bewerkt kan worden door middel van knip-en plakwerk, kan geconcludeerd worden dat deze documenten een lage bewijskracht hebben”*. Het motief waar gewezen wordt op *“toegevoegde informatie waaruit blijkt dat allerhande documenten wegens de hoge corruptiegraad in Afghanistan eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt”*, is betreffende de kopieën van de documenten betreffende verzoekers tewerkstelling dan ook overtuigend. Betreffende het betoog dat verweerder niet ernstig is in zijn kritiek, dat in het huidige klimaat in Afghanistan het haast onmogelijk is om nog originele documenten te kunnen bekomen of te laten opsturen, kan de Raad enkel vaststellen dat dit betoog – zelfs indien het kan aangenomen worden – geen afbreuk doet aan de vaststelling dat kopieën makkelijk bewerkt kunnen worden door middel van knip- en plakwerk, waardoor deze een lage bewijskracht hebben.

Voorts kan uit het loutere feit dat verzoeker verklaringen heeft afgelegd en getracht heeft deze te ondersteunen met documenten, geenszins afgeleid worden dat zijn verklaringen ook oprecht zijn. Het loutere

feit dat stukken worden voorgelegd leidt er niet *ipso facto* toe dat ze ook de waarachtigheid van de verklaringen aantonen.

Bovendien blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing niet dat verweerder de tewerkstelling van verzoeker uitdrukkelijk betwist. Enkel wordt erop gewezen dat de filmpjes en de foto's geen ondersteuning leveren voor een tewerkstelling bij het bedrijf van M.R.H. of gelijk welk ander bedrijf dat specifiek diensten zou geleverd hebben voor de Afghaanse overheid.

Verzoeker kan niet gevolgd worden dat verweerder geen enkel grondig onderzoek heeft gevoerd naar zijn relaas en de stukken die hij heeft voorgelegd en zich verschuilt achter boutades om niet te moeten voldoen aan de onderzoeksplicht, nu verweerder, nadat hij motiveert waarom verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij door zijn job als chauffeur problemen zou krijgen met de taliban alsook erop wijst dat de kopieën slechts een lage bewijskracht hebben en de filmpjes en foto's geen ondersteuning bieden voor een tewerkstelling bij een bedrijf dat diensten zou leveren voor de Afghaanse overheid, overgaat tot een onderzoek van het relaas en de vluchtmotieven van verzoeker – waarbij hij melding maakt van bedreigingen geuit door de taliban aan zijn vader, het plaatsen van een bom waarbij hij geraakt werd en het ontvangen van een dreigbrief van de taliban – en de stukken die hij in dit kader aanbrengt, doch oordeelt, na grondig onderzoek, dat verzoeker zijn persoonlijke problemen met de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt.

4.6.1.7. Betreffende deze motieven over zijn relaas en vluchtmotieven, betoogt verzoeker dat hij niet in de hand heeft in welke tijdspanne de taliban hun bedreigingen uitvoeren en hij uiteraard geen sluitend antwoord kan geven omtrent hun *modus operandi*, dat het feit wel is dat hij verschillende bedreigingen kreeg van de taliban, dat zijn vader probeerde te bemiddelen, dat hij niet stopte met de werkzaamheden en het uiteindelijk bijna bekocht met zijn leven toen de taliban een bomaanslag pleegde op hem, dat verweerder deze gang van zaken vreemd vindt uiteraard geen ernstig argument is om het relaas in twijfel te trekken, dat hij erg uitgebreid heeft verteld wat hem overkomen is, hoe zijn vader heeft gereageerd, hoe hij heeft gereageerd en wat de taliban uiteindelijk heeft gedaan, dat wat verweerder redelijkerwijze verwacht niet altijd mogelijk is in de bijzonder moeilijke levensomstandigheden waarin hij zich bevond, dat het duidelijk is dat verweerder er zijn eigen aannemelijk verhaal van maakt, dat voor waar aanneemt en het werkelijk verhaal van verzoeker hieraan spiegelt om vervolgens te besluiten dat hetgeen hem is overkomen weinig aannemelijk is, dat hij niet in de hoofden van terroristen kan kijken, hij niet weet waarom zij hem viseerden met die bomaanslag en hij vermoedt dat dat is omdat hij op plaatsen durfde te werken en te graven waar anderen niet kwamen, waar hij des te meer opviel.

Door louter zijn verklaringen te herhalen dat het feit wel is dat hij verschillende bedreigingen kreeg van de taliban, dat zijn vader probeerde te bemiddelen, dat hij niet stopte met de werkzaamheden en het uiteindelijk bijna bekocht met zijn leven toen de taliban een bomaanslag pleegde op hem en te betogen dat hij erg uitgebreid heeft verteld wat hem overkomen is, hoe zijn vader heeft gereageerd, hoe hij heeft gereageerd en wat de taliban uiteindelijk heeft gedaan, weerlegt verzoeker geenszins de pertinente vaststellingen van verweerder waar hij stelt *“Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u volgens uw verklaringen al zeer lang bedreigingen kreeg van de taliban. U geeft namelijk aan dat het ‘een heel lange tijd’ was dat de moellah met uw vader praatte omtrent de bedreigingen van de taliban en dat er ‘veel tijd was’ tussen deze boodschappen van de moellah en de bomaanslag die u verwondde (CGVS, p. 11-12). U geeft ook aan dat de problemen met de taliban startten toen u begon te werken als chauffeur, hetgeen volgens uw verklaringen in 2018 was (CGVS, p. 8, 10). Aangezien u pas in de lente van 2020 Afghanistan verliet, betekent dit dus dat de problemen met de taliban toen al ongeveer twee jaar aan de gang waren. Het valt, zeker gezien het weinig opmerkelijke profiel van uw job, te betwijfelen dat de taliban zodanig interesse in u zouden tonen dat ze u twee jaar lang zouden bedreigen. Hiermee samenhangend geeft u ook aan dat uw vader veel excuses en valse beloftes maakte om de taliban af te leiden. Hij zou bijvoorbeeld zeggen dat u nog een week of een maand zou verder werken en dan zou stoppen, maar in werkelijkheid bleef u gewoon doorwerken (CGVS, p. 10, 12). Het is moeilijk te geloven dat uw vader hier zomaar mee wegwam en dat hij nooit negatieve implicaties heeft gekend omwille van de uitvluchten die hij voor u verzong. Indien het voor de taliban zo belangrijk was dat u met deze job zou stoppen - hetgeen afgeleid kan worden uit uw verklaringen omtrent de frequentie en duur van deze aanmaningen – is het moeilijk te begrijpen dat ze u dan niet zouden proberen bereiken via uw vader. U geeft bovendien ook expliciet aan dat de taliban via de moellah boodschappen zou doorgeven aan families en dat je niet gespaard zou worden als je deze boodschappen niet zou opvolgen (CGVS, p. 9). U geeft echter aan dat u de boodschappen van de taliban twee jaar lang gewoon heeft kunnen negeren en dat er pas na twee jaar een incident was.”*

Van een goed georganiseerde, terroristische organisatie als de taliban kan worden verwacht dat zij op een coherente en doordachte wijze tewerk gaat. In zoverre de taliban een irrationeel of onlogisch gedragspatroon zouden hebben vertoond – waarbij zij verzoeker die geen opmerkelijk profiel heeft in het kader van zijn job twee jaar lang bedreigen, waarbij zijn vader geen negatieve implicaties kende van de uitvluchten die hij verzong, waarbij zij verzoeker niet proberen te bereiken via zijn vader, en waarbij verzoeker, hoewel personen

die de boodschappen door de moellah doorgegeven aan de familie niet volgen niet gespaard zouden worden door de taliban – deze boodschappen twee jaar heeft kunnen negeren voor er een incident kwam – kan redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker hiervoor een afdoende verklaring kan bieden.

Door echter enkel te stellen dat hij niet in de hand heeft in welke tijdspanne de taliban hun bedreigingen uitvoeren en hij uiteraard geen sluitend antwoord kan geven omtrent hun *modus operandi*, dat verweerder deze gang van zaken vreemd vindt uiteraard geen ernstig argument is om het relaas in twijfel te trekken, voorziet hij geen dergelijke verklaring en werpt hij geen ander licht op de hiervoor vermelde pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing.

De Raad wijst erop de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan worden afgeleid uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen, zoals *in casu*. Noch de commissaris-generaal noch de Raad moet bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn. Het komt daarentegen aan verzoeker toe om de feiten die hij aanhaalt en waarop hij zijn vrees voor vervolging steunt *in concreto* aannemelijk te maken en met betrekking tot de inconsistenties en onaannemelijkheden waarop wordt gewezen in de motivering van de bestreden beslissing een logische en afdoende uitleg of verklaring te bieden, waartoe hij evenwel in gebreke blijft. Verzoeker kan niet uitklaren waarom hij die geen opmerkelijk profiel heeft in het kader van zijn job twee jaar lang bedreigingen ontving, noch waarom er gedurende twee jaar – indien de taliban gelet op de frequentie en de tijdsperiode van de bedreigingen gefocust waren op het stoppen door verzoeker van zijn werk – geen enkel gevolg werd gegeven aan de bedreigingen. Dit betreffen pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal, die de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas onderuit halen. Verzoeker werpt geen nieuw licht op deze vaststellingen, noch slaagt hij erin deze uit te klaren.

Waar verzoeker stelt dat wat verweerder redelijkerwijze verwacht niet altijd mogelijk is in de bijzonder moeilijke levensomstandigheden waarin hij zich bevond, dat het duidelijk is dat verweerder er zijn eigen aannemelijk verhaal van maakt, dat voor waar aanneemt en het werkelijk verhaal van verzoeker hieraan spiegelt om vervolgens te besluiten dat hetgeen hem is overkomen weinig aannemelijk is, komt verzoeker in wezen niet verder dan het tegenspreken van de appreciatie en de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, waarmee verzoeker de in punt 4.6.1.2. aangehaalde motieven van de bestreden beslissing niet ontkracht, noch een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk maakt.

Waar verzoeker nog stelt dat hij niet in de hoofden van terroristen kan kijken, dat hij niet weet waarom zij hem viseerden met de bomaanslag en hij vermoedt dat dat is omdat hij op plaatsen durfde te werken en te graven waar anderen niet kwamen, waar hij des te meer opviel, betreft dit niet meer dan een loutere en blote *post-factum* bewering, die tot stand lijkt te zijn gekomen na reflectie bij het lezen van de bestreden beslissing. Bovendien lijkt een dergelijke verklaring niet volledig te stroken met zijn verklaringen op het CGVS, daar hij aldaar antwoordde, op de vraag of toen hij een specifiek project deed, hij dichte collega's had, antwoordde dat er andere chauffeurs met hem werkten en dat zij ook bedreigd werden (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 15).

4.6.1.8. Omtrent het motief over de timing van de dreigbrief die hij ontving, betoogt verzoeker dat verweerder hem op dat punt verkeerd begrepen heeft, dat de dreigbrief gedateerd was en opgestuurd voor de aanslag maar dat deze pas na de aanslag werd gevonden, dat er aldus geen tegenstrijdigheid is in zijn verklaringen.

De Raad acht de motieven *“Ook legt u omtrent de timing van de dreigbrief en de bomaanslag ook tegenstrijdige verklaringen af. Zo gaf u tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS initieel aan dat de dreigbrief eerst verstuurd werd en dat de bomaanslag pas gebeurde nadat u de boodschap in deze brief negeerde (CGVS, p. 8). Later geeft u dan echter aan dat de bom afging en dat de brief achteraf gevonden werd in de fabriek (CGVS, p. 11). Het is vreemd dat u verschillende verklaringen aflegt omtrent een dermate belangrijk element in uw relaas, hetgeen de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder doet afbrokkelen.”*, overtuigend. De overige overwegingen in de bestreden beslissing, zoals weergegeven in punt 4.6.1.2., zijn voldoende determinerend om de vaststelling te schragen dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en dat hij zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt. Verzoekers betoog inzake deze overtuigende motieven werpt zodoende geen ander licht op de overige draagkrachtige motieven.

4.6.1.9. Betreffende het motief dat er geen aanwijzingen zijn dat de taliban hem nu nog zouden viseren, stelt verzoeker dat dit niet het geval is en betoogt hij voorts dat verweerder ervan uitgaat dat als de taliban hem echt bedreigden, zij na zijn vlucht zijn familie zouden moeten hebben uitgemoord alvorens zijn vrees voor verweerder menens zou zijn, dat dergelijk redenering alle verbeelding tart, dat het hijzelf was die ervan beschuldigd werd samen te werken met de overheid en hen te helpen bij het versterken van de legerbasissen, en dat hij om die reden ook geviséerd werd door de taliban, dat nu zij het hele land in hun macht hebben, een terugkeer voor hem zijn dood zal betekenen.

De Raad stelt vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing geenszins blijkt dat verweerder ervan uitgaat dat als de taliban hem echt bedreigden, zij na zijn vlucht zijn familie zouden moeten hebben uitgemoord alvorens zijn vrees voor verweerder menens zou zijn. Wel wijst verweerder er terecht op dat verwacht kan worden indien de taliban verzoeker daadwerkelijk zoeken ze eventueel ook zijn familieleden onder druk zouden kunnen zetten. Bovendien weerlegt verzoeker met zijn betoog geenszins de pertinente vaststelling dat hij verklaarde dat er sinds hij het land verliet geen problemen meer waren met de taliban, dat hij aldus geen elementen aanhaalt die erop wijzen dat de taliban nog naar hem op zoek zijn gegaan in Afghanistan, wat vreemd is gezien zijn verklaringen omtrent de bedreigingen en de bomaanslag waaruit blijkt dat ze verzoeker gedurende twee jaar vrij intensief belaagd hebben.

4.6.1.10. Waar verzoeker als bijlage 1 bij zijn aanvullende nota van 5 december 2024 nog kopieën van foto's voorlegt, stelt de Raad vooreerst vast dat het merendeel van deze foto's reeds werd voorgelegd bij het CGVS, zodat de Raad dan ook kan volstaan met het verwijzen naar motieven hieromtrent in de bestreden beslissing: *"U dient wel een aantal video's en foto's in waarop u te zien bent tijdens het besturen van een graafmachine. Deze filmpjes – en foto's – tonen echter enkel aan dat u in staat bent om een graafmachine te besturen, maar leveren geen ondersteuning voor uw tewerkstelling bij het bedrijf van M.R.H. (...), of bij gelijk welk bedrijf dat diensten geleverd zou hebben specifiek voor de Afghaanse overheid. U gaf tijdens uw interview bovendien zelf aan dat u ook graafmachines in Bosnië-Herzegovina heeft bestuurd, dus de filmpjes zouden ook van die periode kunnen zijn (CGVS, p. 13). (...) Hierbij dient opgemerkt te worden dat u omtrent deze verwondingen slechts twee foto's indient, waarop u telkens niet te identificeren bent (zie map 'Documenten'). Op de ene foto is namelijk enkel een gewonde – en gespalkte – arm te zien en op de andere foto is iemand te zien met zijn hand in een verband, maar aangezien deze persoon een mondmasker op heeft, bent u hierop niet te herkennen. Het valt te verwachten dat als u het doelwit was van een aanslag op uw werkplaats, in aanwezigheid van vele collega's en waarbij ook het materiaal van het bedrijf beschadigd werd, dit goed gedocumenteerd zou zijn. Dat u geen enkel fotografisch bewijs van de nasleep van de aanslag zelf zou bekomen, of bijvoorbeeld documenten omtrent een aangifte of onderzoek van het incident gedaan door uw werkgever, is maar moeilijk te geloven."* Door in de aanvullende nota louter te betogen dat hij op deze foto's te zien is met zijn verwonde arm, veroorzaakt door de explosie tijdens zijn werk met de graafmachine, dat deze beelden dienen ter ondersteuning van zijn verklaring dat hij eveneens het doelwit was van de explosie uitgevoerd door de taliban en dat de reeds neergelegde foto's wel degelijk van hem zijn, beperkt hij zich tot het bevestigen van zijn verklaringen en het tegenspreken van de appreciatie en de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, doch slaagt hij er op deze wijze niet in deze motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

Door louter nog een kopie van een foto van een arm met litteken te voegen aan de aanvullende nota – waarbij overigens dient vastgesteld te worden dat de foto enkel een arm afbeeldt en verzoeker aldus opnieuw niet herkenbaar is – alsook ter terechtzitting zijn litteken op zijn arm te tonen, werpt verzoeker geen ander licht op de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing. Het hebben van een letsel aan de arm vormt immers geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin deze verwondingen werden opgelopen. Uit de vaststellingen betreffende de fysieke gezondheidstoestand van verzoeker – waarbij hoogstens kan vastgesteld worden dat verzoeker een letsel heeft opgelopen aan de arm en dit heden geresulteerd heeft in een litteken – kunnen niet de exacte feitelijke omstandigheden afgeleid worden waarbij deze verwondingen werden opgelopen.

4.6.1.11. Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebrachte vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.6.1.12. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofdte van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

Gelet op het feit dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker, kan hij ook niet steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4.6.2. Betreffende de vrees wegens (gepercipieerde) verwestering

4.6.2.1. Op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving.

Sinds de machtsovername door de taliban in augustus 2021 houdt de conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender. In een rapport van januari 2024 wordt gesteld dat de rol van Akhundzada als diegene die de finale zeg heeft over de meeste beleidsaspecten ondertussen verankerd is, al blijft discussie bestaan over de richting inzake binnenlands en buitenlands beleid (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 27). In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 26).

Er is volgens de beschikbare bronnen geen ruimte voor politieke oppositie en de 'civic space' wordt door organisatie Civicus, een internationaal netwerk van maatschappelijk middenveldorganisaties, beschouwd als gesloten. Afghaanse lokale media en middenveldorganisaties krijgen steeds meer restricties opgelegd. Zo is elke berichtgeving over mensenrechten en kritiek op de taliban als de 'legitieme heersers' verboden, wat leidt tot zelfcensuur bij de nog actieve journalisten in Afghanistan. Tevens werd de VN Speciale Rapporteur over de mensenrechtensituatie in Afghanistan de toegang tot het land ontzegd in augustus 2024. Dit resulteert in een situatie waarin het steeds moeilijker wordt om betrouwbare en up-to-date informatie over het land te krijgen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 13, 23, 24). De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 21; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 27). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 24). De MPVPV wordt omschreven als een invloedrijke instelling die direct rapporteert aan de opperste leider over belangrijke thema's.

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 20) streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 94, 101; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 136). Er is een *curriculum* goedgekeurd voor mannelijke en vrouwelijke madrassa's maar de *de facto*-autoriteit heeft geen richtlijnen gegeven over algemene vakken. Volgens een assistent professor verbonden aan de American University of Afghanistan hebben sommige madrassa's dit aangegrepen om in hun *curriculum* niet-religieuze en wetenschappelijke onderwerpen op te nemen omdat meisjes geen toegang hebben tot secundair onderwijs. Dit is evenwel volgens deze expert niet op uniforme wijze doorgevoerd. Het *curriculum* van madrassa's die worden gefinancierd door hoge functionarissen van de *de facto*-autoriteit weerspiegelt hun persoonlijke visie wat resulteert in sommige 'erg moderne' en andere 'conservatieve' madrassa's (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 106-107, 136).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 29-31; EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 41 ev.).

Op 31 juli 2024 werd door de *de facto*-autoriteiten de zogenaamde moraliteitswet aangenomen waarin, enerzijds, een aantal verboden handelingen voor het grote publiek worden geformuleerd, en anderzijds, de verantwoordelijkheden van en de gedragscode voor het MPVPV-personeel worden uiteengezet. De wet bevat onder meer voorschriften die toezien op gendersegregatie in het openbaar leven, een voorwaarde opdat vrouwen het huis kunnen verlaten.

Het is vrouwen verboden om naar vreemde mannen te kijken, terwijl het mannen niet is toegestaan te kijken naar het gezicht of het lichaam van niet-verwante vrouwen. De moraliteitswet bevat zowel voor vrouwen als mannen kledijvoorschriften, zoals voor vrouwen het bedekken van het gehele lichaam en hun aangezicht om sociale onrust te vermijden (sinds mei 2022 geldt deze instructie om hun aangezicht te bedekken bij voorkeur door middel van een burka), en bevat tevens het verbod van een on-islamitische haarstijl en het scheren van een baard korter dan de voorgeschreven lengte voor mannen. De wet specificeert verder een aantal inbreuken waaronder het niet bidden, het niet deelnemen aan verplichte (gezamenlijke) gebeden en het sluiten van vriendschap met niet-moslims of hen imiteren. Voorts is muziek tijdens bijeenkomsten of in woningen verboden en geldt er een verbod op ongehoorzaamheid van kinderen tegenover hun ouders. Verder bepaalt de moraliteitswet dat MPVPV-personeel ertoe gehouden is inbreuken door 'mentaal gehandicapte personen' en kinderen te beëindigen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 30, 34-44). Over het algemeen gaat het om voorschriften die sinds de machtsovername bestonden en ook reeds afgedwongen werden al zien sommige bronnen de codificatie als een indicatie dat deze regels strikter zullen worden toegepast en in een meer repressief en wreder systeem. Er is evenwel nog geen noemenswaardige toepassing van de moraliteitswet als dusdanig gemeld (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 29, 35).

Lasten en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering is verboden – al wordt opbouwende kritiek inzake nog on vervulde beloften van de taliban, die hun rol als legitieme heersers erkent, tot op zekere hoogte gedoogd – en verder moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hijab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 24; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 24).

De *de facto*-autoriteiten hebben sinds de machtsovername enkele instructies gegeven in decreten en algemene richtlijnen, maar in de eerste jaren na de overname waren er weinig instructies op schrift beschikbaar. In plaats daarvan werden instructies en richtlijnen gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder sociale media en tijdens interviews met de media. Hoewel er nog steeds per decreet wordt geregeerd, heeft de *de facto*-regering het wetgevingsproces geformaliseerd, waarbij een commissie wetsvoorstellen beoordeelt voordat ze worden voorgelegd aan de uiteindelijke goedkeuring van de opperste leider. Uitgevaardigde decreten worden heden gebundeld en gepubliceerd in openbare bladen omdat de authenticiteit van decreten die op sociale media werden gepubliceerd moeilijk te controleren was en soms niet ernstig werd genomen. Ondanks een meer geformaliseerd proces, worden instructies nog steeds mondeling en in verschillende andere vormen gegeven, waarbij soms onduidelijkheid bestaat over hun juridische status. Lokale *de facto*-staatsdepartementen, evenals lokale afdelingen van de MPVPV, hebben bovendien hun eigen instructies uitgevaardigd, volgens UNAMA. Voorts verklaarde een anonieme internationale organisatie aan de COI-eenheid van het Zweedse migratieagentschap dat niet alle instructies worden gepubliceerd, waardoor het enige tijd kan duren voordat iedereen op de hoogte is van het bestaan ervan. De uitgevaardigde instructies blijven vaak vaag geformuleerd, wat ruimte laat voor verschillende interpretaties. Er wordt gesuggereerd dat de formuleringen opzettelijk vaag zijn gehouden om onder andere de ambiguïteit van het beleid te vergroten en ruimte te laten voor aanpassingen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 28-29). Dit resulteert in onzekerheid en kan leiden tot arrestatie voor wat legaal lijkt, terwijl sommige instructies worden aangekondigd maar dode letter blijven (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 95, geciteerd in CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 30, 32-33, 35). Functionarissen van de *de facto*-autoriteiten op provinciaal niveau roteren op regelmatige basis wat een impact heeft op de lokale toepassing van restricties en verschillende bronnen zien een algemene trend waarbij instructies op meer uniforme wijze worden toegepast en lokale variaties verminderen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*,

november 2024, p. 31). Het is voor de Afghaanse bevolking evenwel nog steeds niet duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en er blijft volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm, ook na de publicatie van de moraliteitswet (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 27).

Binnen hun mandaat kan het MPVPV-personeel regels en instructies stapsgewijs afdwingen via een aanmaning, bedreiging, boetes, opsluiting of elke straf die het personeelslid passend acht en dat niet tot de exclusieve bevoegdheid van een rechtbank behoort (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 32). Opgelegde restricties lijken over het algemeen op striktere wijze afgedwongen te worden in rurale gebieden dan in steden zoals Kabul en in sommige conservatieve gebieden zijn lokale waarden al in overeenstemming met opgelegde regels. De MPVPV treedt evenwel strenger op in bepaalde periodes en was ook in Kabul na de afkondiging van de moraliteitswet veel meer aanwezig (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 32).

In de periode 15 augustus 2021 tot 31 maart 2024 documenteerde UNAMA 1.003 gevallen waarbij de handhaving door MPVPV-personeel van voorschriften gepaard ging met schendingen van de fysieke en mentale integriteit van personen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 27).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen. Verschillende gevallen van openbare geseling volgden op deze verklaring in het hele land. Lijfstraffen worden nog steeds regelmatig toegepast (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 27; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 47).

In het bijzonder wat betreft 'zina' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die samen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96) en van een video die in juni 2024 circuleerde van een jongen met sporen van seksueel misbruik en die volgens Afghaanse media door een lokale veiligheidscommandant was gestraft omdat hij telefoneerde met een meisje (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 39). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate*", van 15 juni 2022 in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

Door de beperkingen waaraan bronnen onderhevig zijn, bestaan er ook geen exacte cijfers over het aantal uitgevoerde lijfstraffen. UNAMA maakt melding van honderden gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*" waaronder openbare geseling, afranseling, zweepslagen en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname. Ook AW en Rawadari rapporteerden gevallen van zweepslagen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130). Volgens de lokale media bron Hasht-e-Subh, op basis van cijfers van het *de facto*-Hooggerechtshof en eigen berichtgeving, werden 715 personen (waarvan 136 vrouwen) onderworpen aan zweepslagen in de periode tussen de machtsovername en 17 augustus 2024 in de 31 Afghaanse provincies.

Deze straf werd opgelegd onder meer wegens buitenechtelijke relaties, diefstal maar ook het niet naleven van de kledijvoorschriften, het drinken van alcohol en het telefoneren met 'niet-mahram' personen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 47).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze

veeleer opgelegd via individuele, *ad hoc*-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban alsook personen die mensenrechtenkwesties onder de aandacht brachten (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23-24 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 20; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 25). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("*Ministry of Communications and Information Technology*") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "*immorele inhoud*" te beperken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44, 80, 116; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 25). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23). Er zijn ook taliban aanhangers online actief die bedreigende commentaren posten bij berichten van personen die kritiek uiten op de *de facto*-regering en ijveren voor vrouwenrechten. Er is evenwel geen sterk bewijs dat het om door de taliban gecoördineerde acties zou gaan. Er wordt ook melding gemaakt van twee Afghanen in Duitsland die online kritiek hadden geuit op de taliban en wiens families in Afghanistan door de taliban werden gearresteerd (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 26, 45).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige taliban-segmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "*geloofsethiek en denkwijze*" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*", 8 december 2021 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 50-51).

Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban.

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat honderdduizenden Afghanen zijn gerepatriëerd vanuit Iran en Pakistan in 2024, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch. Volgens persberichten stuurde Frankrijk in maart 2023 één Afghaanse man en Duitsland in maart 2024 28 Afghanen gedwongen terug. Het ging telkens om personen die criminele feiten hadden gepleegd. Volgens Der Spiegel werden deze personen

opgesloten bij terugkeer maar na een week weer vrijgelaten, terwijl een aantal onder een vorm van huisarrest geplaatst werden en ondervraagd werden. Een prominent activist voor het recht op onderwijs voor meisjes werd begin 2023 gearresteerd na een bezoek aan Brussel waar hij diplomaten en EU-ambtenaren had ontmoet en werd vervolgens zeven maanden opgesloten (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 44- 45). Volgens sommige (deels anonieme) bronnen zijn controles op de luchthaven van Kabul zeer grondig en hebben *de facto*-immigratieambtenaren lijsten van gezochte personen waaronder voormalige medewerkers van de *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANDSF). Een andere, anonieme, bron stelt dat de taliban weinig informatie hebben over teruggekeerde personen en dat terugkeerders misschien de les gespeld krijgen door een mullah over de gevaren van emigratie. Volgens een mensenrechtenactiviste die buiten Afghanistan actief is, zou terugkeer voor personen die geen problemen hebben met *de facto*-autoriteiten mogelijk zijn, maar zou dit wel een probleem kunnen zijn voor personen met een hoog profiel (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 45) wat in de lijn ligt van wat eerder door een anonieme organisatie binnen Afghanistan werd gesteld (zie EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 55).

Volgens het Algemeen Ambtsbericht is het, net omwille van de beperkte en anekdotische informatie hierover, onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 53-55; Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 148-149; CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023, p. 36).

Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat er een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen mogelijk zijn en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen, dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023, p. 36).

Bronnen geven ook aan dat individuen die als “verwesterd” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “verraders” of “ongelovigen”.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid: (1) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en; (2) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven)

verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van 'zina' kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de *Country Guidance: Afghanistan* van de EUAA wordt gesteld dat vervolging van personen die onder deze profielen vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA kunnen worden bijgetreden (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, mei 2024, p. 57-61).

Waar verzoeker stelt dat de taliban hebben aangekondigd dat asielzoekers die na afwijzing in Europa zouden worden teruggestuurd naar Afghanistan zouden worden beticht en dat de rechtbank over hun lot zou beslissen, citeert hij uit een artikel – met vermelding van de weblink van dit artikel – van InfoMigrants *“Un porte-parole taliban affirme que les Afghans expulsés d'Europe seront "traduits en justice" van 31 augustus 2021*. Uit dit artikel blijkt dat deze verklaring van Zabiullah Mojahid geschiedde ten aanzien van de Oostenrijkse krant Kronen Zeitung. In dit artikel wordt eveneens de weblink opgenomen van het desbetreffende artikel uit de voormelde Oostenrijkse krant. Uit dit laatstgenoemde artikel blijkt dat de stelling dat de woordvoerder van de taliban, Zabiullah Mojahid, verteld heeft dat Afghanen bij hun terugkeer veroordeeld moeten worden, gebaseerd is op één passage in één interview in de Oostenrijkse krant Kronen Zeitung waaruit bezwaarlijk kan worden afgeleid dat in de praktijk en *in concreto* vervolging zou bestaan ten aanzien van alle terugkeerders. Bovendien dient te worden gewezen op de precieze inhoud van het gesprek en op de bijzondere context ervan, waarbij de journalist in het kader van een aantal gevallen van zware misdrijven waarbij in Oostenrijk verblijvende Afghanen betrokken waren, aan talibanwoordvoerder Zabiullah Mujahid de vraag stelde: *“Würde Ihre Regierung afghanische Staatsbürger, wenn sie in Deutschland und Österreich nicht asylberechtigt sind und vielleicht noch straffällig geworden sind, zurücknehmen?”* en deze antwoordt: *“Ja. Sie würden einem Gericht vorgestellt werden. Das Gericht muss entscheiden, wie es mit ihnen weitergeht.”* (*“Zou uw regering Afgaanse staatsburgers, als zij in Duitsland en Oostenrijk geen recht hebben op asiel en mogelijks strafbare feiten hebben gepleegd, terugnemen?”* *“Ja, ze worden voor de rechtbank gebracht. De rechtbank moet beslissen hoe het met hen verder gaat.”*) Dat met deze passage wordt verwezen naar elke Afgaanse terugkeerder, ook hij die geen criminele feiten heeft gepleegd, is allerminst duidelijk.

In zoverre verzoeker in het verzoekschrift verwijst naar algemene bronnen aangaande de vrees in geval van terugkeer naar Afghanistan, benadrukt de Raad dat het risico voor verzoeker *in concreto* aannemelijk moet worden gemaakt, waarbij van hem mag worden verwacht dat hij concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreikt waaruit zou blijken dat hij persoonlijk omwille van zijn profiel dreigt te worden geïdendeerd of vervolgd bij een terugkeer naar Afghanistan.

4.6.2.2. In de bestreden beslissing overweegt het CGVS betreffende verzoeker:

“In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.”

Gelet op voormelde motieven kan verzoeker niet ernstig betogen dat verweerder geen rekening heeft gehouden met zijn kwetsbaar en specifiek profiel van een verwesterde jongeman in de context van een eventuele terugkeer naar zijn land van herkomst naar het bewind van de taliban, minstens maakt hij niet

aannemelijk met welke relevante elementen in dit licht verweerder ten onrechte geen rekening heeft gehouden, zoals ook zal blijken uit wat volgt.

4.6.2.3. De Raad herhaalt vooreerst dat het louter hebben verbleven in een westers land – en de eventueel door tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl en/of blootstelling aan de alhier geldende normen en waarden – in beginsel geen afdoende reden is om een beschermingsnood aannemelijk te maken. Het komt aan verzoeker toe om aan te tonen waarom dit verblijf en de eventueel daarmee gepaard gaande levensstijl, hem in dermate negatieve aandacht van de taliban brengt, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen. Tevens komt het aan verzoeker toe om *in concreto* uiteen te zetten waarom het verblijf, de eventueel ontwikkelde levensstijl en/of blootstelling aan de alhier geldende normen en waarden, ertoe zouden leiden dat hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd én zal worden gevisieerd/vervolgd.

Met de loutere verwijzing in zijn verzoekschrift naar algemene informatie en zijn verblijf van bijna twee jaar – intussen 3,5 jaar – in België en de bewering dat hij in Europa verwesterd is, volledig geïntegreerd is en enkel nog westerse waarden deelt, wordt geenszins afdoende aangetoond dat hij daadwerkelijk is verwesterd of dat hij als dusdanig zou worden gepercipieerd en dreigt in een dermate negatieve aandacht van de taliban te komen dat hij op grond hiervan een beschermingsnood aannemelijk maakt, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen.

Uit het verzoekschrift en verzoekers verklaringen kan niet worden afgeleid dat verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan, te meer verzoeker tot minstens zijn 21 jaar in Afghanistan heeft verbleven daar hij verklaarde in 1998 geboren te zijn (verklaring DVZ, nr. 4) en tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS op 14 oktober 2022 verklaarde 23 jaar te zijn (p. 5) alsook verklaarde dat hij in de lente van 2020 gewond raakte en twee maanden later Afghanistan verliet (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 6-7) alsook verklaarde dat hij ongeveer 12 maanden onderweg is geweest (verklaring DVZ, nr. 32, persoonlijk onderhoud CGVS, p. 7). In Afghanistan is verzoeker tot de derde graad naar school geweest en werkte hij sinds 2018 als chauffeur van de graafmachine in een maalbedrijf waar ze stenen in kiezel malen (verklaring DVZ, nr. 11,12, persoonlijk onderhoud CGVS, p. 5, 6, 8). Uit wat voorafgaat kan worden afgeleid dat verzoeker in Afghanistan gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. De duur van zijn verblijf in België sinds 26 juni 2021, *in casu* 3,5 jaar, is niet van die aard dat kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden. Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Verzoeker heeft nog een familiaal netwerk in Afghanistan, onder meer zijn vader, zijn moeder, zijn twee broers en zijn twee zussen, met wie hij nog contact onderhoudt (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 5), zodat hij zich desgevallend bij hen kan informeren omtrent de huidige geldende regels en normen. Ook zijn grootvader woont in bij zijn gezin in Afghanistan en daarnaast verblijven ook nog de drie paternale ooms, drie paternale tantes, twee maternale tantes en drie maternale ooms in Afghanistan (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 5-6).

Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou en verklaarde soennitisch moslim te zijn (verklaring DVZ, nr. 9; persoonlijk onderhoud CGVS, p. 3).

Uit het bij zijn aanvullende nota van 5 december 2024 gevoegde arbeidscontract en foto blijkt dat verzoeker in België werkt in een winkel. Een tewerkstelling toont niet aan dat verzoeker dermate is verwesterd dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, dan wel dat hij als dusdanig zal worden gepercipieerd. De voorgelegde stukken waaruit een tewerkstelling blijkt, tonen immers geenszins een daadwerkelijke verwestering aan, *i.e.* een internaliseren van westerse waarden en normen, noch kan zijn tewerkstelling op afdoende wijze een toegeschreven verwestering aannemelijk maken. Waar verzoeker in de aanvullende nota van 5 december 2024 stelt dat hij “*in aanraking (komt) met alcohol en (...) (hij) werkt in een nachtwinkel waar sterkt drank wordt verkocht*” en dit ten strengste verboden is in Afghanistan, wijst de Raad erop dat een dergelijke tewerkstelling evenmin kan volstaan om concreet aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan als verwesterd zou worden beschouwd. Hieruit blijkt immers niet dat verzoeker gedrag heeft gesteld dat hem in geval van terugkeer naar Afghanistan, in zoverre men hier al van dit gedrag op de hoogte zou zijn, zou kunnen blootstellen aan argwaan, stigmatisering, uitsluiting of andere vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering. Het loutere feit dat verzoeker in het kader van zijn tewerkstelling in België ook alcohol verkoopt

is op zich een onvoldoende sterk element om concreet aan te tonen dat de 'mindset' van verzoeker intussen dermate zou zijn verwesterd dat zij hierdoor in geval van terugkeer naar Afghanistan problemen zou kennen.

Waar verzoeker in zijn aanvullende nota van 5 december 2024 hieromtrent nog stelt dat deze foto's werden gedeeld op sociale media, dat deze zijn opgemerkt door de taliban en dat zij zijn vader hierover hebben ondervraagd en hem zelfs twee dagen hebben vastgehouden, uitgescholden en beschuldigd dat zijn zoon een ongelovige was geworden, beperkt hij zich tot loutere beweringen. Verzoeker legt geen enkel begin van bewijs voor dat de foto's op sociale media werden gedeeld, zodat hij ook niet aannemelijk maakt dat zijn vader hierdoor problemen zou hebben gekend met de taliban.

Bovendien toont verzoeker met de voorgelegde stukken betreffende de tewerkstelling en het hebben van een vriendenkring hoogstens aan dat hij zich wil aanpassen aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier, doch dit kan niet volstaan om aan te tonen dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen.

Waar verzoeker stelt dat hij alcohol drinkt, beperkt hij zich tot een loutere bewering en toont hij niet concreet aan hoe hij hierdoor gepercipieerd zou worden als verwesterd of niet in staat zou zijn zich te conformeren aan de binnen de huidige Afghaanse samenleving geldende regels en normen. Verzoeker toont op geen enkele manier aan dat zijn afwezigheid in Afghanistan voor hem risico's inhoudt en dat hij zijn leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen.

De Raad wijst er voorts ook nog op dat uit een loutere alcoholconsumptie niet kan blijken dat verzoeker dermate verwesterd is dat het voor hem onoverkomelijk zou zijn om terug te keren naar zijn land en zich opnieuw aan te passen aan de Afghaanse samenleving. Bovendien toont verzoeker geenszins concreet aan dat, of op welke wijze, de taliban van het beweerde alcoholgebruik in België op de hoogte zouden zijn of zouden riskeren te komen.

Verzoeker, die simpelweg verwijst naar zijn verblijf in België gedurende meer dan twee jaar – intussen 3,5 jaar – en wijst op zijn tewerkstelling en zijn vrienden en beweert dat hij alcohol drinkt, maakt niet aannemelijk dat zijn levenswijze bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Verzoeker geeft, behalve zijn verwijzing naar zijn verblijf in België, zijn tewerkstelling, zijn vrienden en enkele beweringen over zijn integratie en 'verregaande verwestering', geen enkele concrete invulling aan zijn zelf ingeroepen verwestering. Hij is aldus niet in staat om *in concreto* aan te tonen dat in zijn hoofde sprake is van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als niet-conformerend aan de aldaar heersende waarden en normen én omwille daarvan zal worden geëist dat hij deze opgeeft/vervolgd.

De uiteenzetting van verzoekers vermeende verwestering is te summier en te beperkt en mist bovendien de nodige verdere stoffering, onderbouwing, concretisering en uitwerking om enige (toegeschreven) verwestering aannemelijk te maken. Het komt hierbij niet aan de Raad om te gissen naar bepaalde gedragingen die verzoeker zich al dan niet zou hebben eigen gemaakt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijken ook geen andere concrete elementen op grond waarvan zou kunnen worden besloten dat verzoeker zich door zijn verblijf van 3,5 jaar in België fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging of het risico op het lijden van ernstige schade in zijn hoofde zou kunnen worden vastgesteld.

Verzoeker toont niet aan dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofde sprake is van een gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen.

4.6.2.4. In zoverre verzoeker wijst op het leven onder talibanbewind en citeert uit algemene landeninformatie over het regime van de taliban en de strikte interpretatie van de sharia, stipt de Raad nog aan dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of

bestrafing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker niet concreet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar Afghanistan als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen. Door in zijn verzoekschrift louter te verwijzen naar en te citeren uit algemene informatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, werpt verzoeker hier geen ander licht op en blijft hij in gebreke *in concreto* een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) aan te tonen.

4.6.2.5. Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas (zie *supra*). Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn. Evenmin brengt verzoeker enig concreet element aan waaruit zou blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan alsnog in het vizier van de taliban zou komen. Daar geen geloof word gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en de beweerde problemen met de taliban, kan niet worden aangenomen dat de taliban erg goed op de hoogte zullen zijn van verzoekers afwezigheid en terugkeer.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. De Raad herhaalt dat stigmatisering, discriminatie of uitstoting slechts in uitzonderlijke gevallen kunnen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de voorhanden zijnde informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, die verwijst naar de EASO “*COI query Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann). Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade.

Hierboven werd reeds gesteld dat uit de landeninformatie niet volgt dat voor elke Afghaan die terugkeert louter omwille van zijn verblijf in het buitenland een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen noch dat elke Afghaan louter omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en sociale normen heeft overschreden. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit het tegendeel kan blijken. Hij brengt ook geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan als verwesterd zou worden gepercipieerd, laat staan dat hij *in concreto* aannemelijk zou maken dat hij daardoor dreigt te worden gevisieerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd. Gelet op wat voorafgaat brengt verzoeker in het kader van zijn verzoek geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zou worden gevisieerd omwille van zijn verblijf in Europa.

4.6.2.6. De algemene informatie waaruit zou blijken dat er niet zonder meer geloof kan worden gehecht aan de belofte van de taliban vermag, gelet op het gebrek aan concrete en op verzoekers persoon betrokken elementen, evenmin in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

4.6.2.7. Volledigheidshalve bemerkt de Raad nog dat waar verzoeker verwijst naar 's Raads rechtspraak in herinnering dient te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de vernoemde rechtspraak kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

4.6.2.8. Aangezien hierboven werd vastgesteld dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker is verwesterd of dat hij als dusdanig zal worden beschouwd, is de vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Vluchtelingenverdrag op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging, dan ook niet relevant noch dienstig.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen.

4.6.3. Betreffende de socio-economische en humanitaire situatie

4.6.3.1. Artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip 'ernstige schade' in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) (HvJ 17 februari 2009 (GK), C- 465/07, Elgafaji, pt. 28, 32). Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

Verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C- 542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor. Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *Country Guidance: Afghanistan* van EUAA van mei 2024 (p. 101: "*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*").

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid, kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met verdere gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend worden veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan worden veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

4.6.3.2. Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

4.6.3.3. Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. De advocaat van verzoeker wijst er ter terechtzitting bijkomend op dat verzoeker voor zijn ouders zorgt in Afghanistan en dat hij de enige persoon is die een inkomen verwerft. Verzoeker blijft bij enkele loutere beweringen maar toont geenszins concreet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren. Hij toont dit evenmin aan door te wijzen op de grove mensenrechtenschendingen door en het 'schrikbewind' van de taliban, met inbegrip van een strikte en vergaande toepassing van de sharia.

4.6.3.4. Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM valt *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4.6.4. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Hij maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend. Het betoog van verzoeker en de door hem aangebrachte landeninformatie kan niet anders doen besluiten.

4.6.5. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet

4.7.1. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviseerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

4.7.2. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: het NRF) en de *Afghanistan Freedom Front* (hierna: AFF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023 en 2024.

De belangrijkste werkterreinen van het NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten van Afghanistan. Het NRF was in de eerste negen maanden van 2024 actief in de provincies Herat en Kabul en veel minder in hun voormalige bolwerk, de provincie Panjshir.

Het NRF maakt voornamelijk gebruik van *hit and run*-aanvallen, hinderlagen en doelgerichte aanvallen tegen de *de facto*-autoriteiten.

ISKP daarentegen viseert zowel de *de facto*-autoriteiten, als burgerdoelwitten, zoals minderheden of bepaalde profielen. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANDSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Na gerichte acties door de taliban wordt de operationele capaciteit van ISKP als beperkter beschouwd en is er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen.

Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie inzake de veiligheidssituatie in Afghanistan en het daarin vervatte cijfermateriaal met betrekking tot het aantal aanvallen, slachtoffers en burgerdoden, blijkt dat ondanks een lichte stijging in het aantal burgerdoden in 2024 – in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers – de algemene veiligheidssituatie positief blijft evolueren en dat de tendens van een daling van het geweld zich voortzet en consolideert. Het geweld dat heden nog plaatsvindt in Afghanistan, is daarenboven grotendeels doelgericht van aard. Zo hadden de dodelijkste incidenten betrekking op aanvallen door ISKP tegen sjiiitische Hazara's.

De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Er is heden een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100% en de ontheemding als gevolg van conflict is vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die nog plaatsvindt is het gevolg van een moeilijke economische situatie en natuurrampen of als gevolg van

grensincidenten tussen *de facto*-strijdkrachten en Pakistaanse strijdkrachten (zie EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 59: “*In early September 2024, IDMC noted two cases of conflict-induced displacement in its preliminary estimates, involving 820 persons in the district of Zazi Maidan (Khost Province) being displaced due to border incidents between de facto Afghan forces and Pakistani forces.*”). UNHCR rapporteert 733 300 terugkeerders enkel uit Pakistan in de periode tussen september 2023 en september 2024 (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 58).

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance: Afghanistan* van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA, *Afghanistan Country Focus* van november 2024 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Kunar. Uit landeninformatie blijkt dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn als de *Country Guidance: Afghanistan* van mei 2024.

4.7.3. Verzoeker brengt *in casu* geen informatie bij die een ander licht kan werpen op voorgaande analyse die gebaseerd is op de beschikbare actuele landeninformatie. De informatie waarnaar verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift dateert immers van een minder recente datum dan de landeninformatie die wordt aangehaald door verweerder in de aanvullende nota van 2 december 2024.

4.7.4. Waar verzoeker overigens stelt dat er geen veilig intern vluchtalternatief is in Afghanistan, stelt de Raad vast dat een onderzoek naar een intern vluchtalternatief en de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in zijn land van herkomst irrelevant is nu hij niet in aanmerking komt voor internationale bescherming.

4.7.5. Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

4.8. Tot slot wijst de Raad er nog op dat noch de commissaris-generaal noch de Raad betwisten dat de machtsovername door de taliban in augustus 2021 een ‘nieuw element’ vormt, in de zin dat de situatie in Afghanistan hierdoor fundamenteel gewijzigd is en dit mogelijk een impact kan hebben op de nood aan internationale bescherming van verzoekers die vóór de machtsovername hun land van herkomst hebben verlaten en een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend, zoals verzoeker.

Verzoeker toont evenwel niet aan dat met deze machtsovername *in casu* geen rekening zou zijn gehouden bij de beoordeling van zijn nood aan internationale bescherming.

De Raad stelt vast dat verzoeker na de machtsovername, met name op 14 oktober 2022, werd gehoord op de zetel van het CGVS en dat hij daar de gelegenheid heeft gehad om de redenen aan te halen waarom hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst en tevens de impact van de machtsovername op zijn persoonlijke situatie bij terugkeer te duiden.

Voorts kan benadrukt worden dat de Raad ertoe gehouden is een volledig en *ex nunc* onderzoek te voeren van zowel de juridische als de feitelijke gronden van een beroep. Hij is daarbij verplicht zowel de elementen, feitelijk en rechtens, waarmee de commissaris-generaal rekening heeft gehouden of had kunnen houden, als de elementen die zich na de vaststelling van de bestreden beslissing hebben aangediend, te onderzoeken (HvJ 25 juli 2018, C-585/16, *Alheto*, ptn. 105-106, 118). *In casu* is de Raad van oordeel dat verzoeker ruimschoots de mogelijkheid heeft gehad om in zijn verzoekschrift, bij aanvullende nota of ter terechtzitting op nuttige en effectieve wijze zijn specifiek profiel te schetsen en te staven en de impact van de machtsovername op zijn terugkeer naar Afghanistan toe te lichten.

De Raad herhaalt ook dat hij zich, bij de actuele beoordeling van de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming heeft laten leiden door de meest recente landeninformatie, *in casu* bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt. Het verzoek van verzoeker wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst, alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door verzoeker zelf. Bovendien betreft het de beoordeling van de situatie in het land van herkomst van verzoeker zoals deze bestaat op het ogenblik van het vellen van het onderhavige arrest. De appreciatie van de feiten in het licht

van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt namelijk in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming.

4.9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.10. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop deze is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

4.11. Waar verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, moet beklemtoond worden dat *in casu* het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is niet aan de orde.

4.12. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. De Raad herhaalt dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

4.13. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

4.14. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend vijftientig door:

N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER